

1-257

A 5146

SZERVEZETÜNK



A MAGYARORSZÁGI CIONISTÁK VI. OR-
SZÁGOS KONGRESSZUSÁN MONDOTTA:

DR. DÖMÉNY LAJOS



Máramarossziget

Nyomatott Kaufman Ábrahám és Fia könyvnyomdájában

1908.

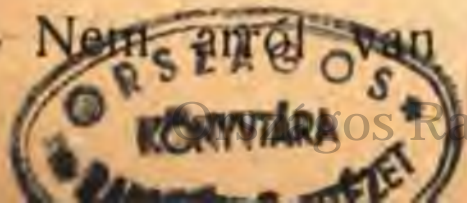
Szervezetünk.

Mondotta a magyarországi cionisták VI. országos kongresszusán
dr. Dömény Lajos.

Mélyen tisztelt országos Konferencia!

Ezelőtt száz évvel Márkus, az árulkodó, besugta a pesti helytartónak, hogy Budán a zsidók egy titkos egyesületet alakítottak, a mely államellenes tanok melegágya. A vizsgálat megindult és kitünt, hogy egy szolid jótékonyági intézményről, betegsegélyző és temetkezési egyletről van szó. Azóta a Chevra Kadisák minden hitközség kebelében megalakultak s ma mosolyognunk kell azon, hogy valamikor ezen intézményünket, mely annyi jónak forrása, hazaárulással vádolták. Száz év hosszú idő, — óriási változások történtek, s ma már nem Márkus, az árulkodó, titkosan, besugással, hanem az izraeliták országos közvetítő irodája a legteljesebb nyilvánosság mellett informálja a magas kormányt. Csodálatos, hogy az információ mennyire egybehangzó! Az országos iroda azzal vádolja a cionista szervezetet, hogy a kifejtett agitáció veszedelmes, miután a »mózes-vallású« magyarokat magyar voltukból kivetkőzteti, miután nem lehet tudni, hogy a gyűjtött pénzt hová fogják fordítani, miután a mozgalom élén nem látja azokat a zsidókat, a kiket ő szeretne — és végül mind-ezen »őszinte« információ után nagy bölcsen a kormányra bizza annak eldöntését, vajjon a cionisták agitációja az állam érdekébe ütközik-e?

Bár az irányadó zsidó körök azt hiszik, hogy itt csak az a szempont kerül elbirálás alá, hogy a cionista mozgalom veszedelmes-e az államra vagy sem, mi azon véleményben vagyunk, hogy az államhatalom kezelői elsősorban azt fogják vizsgálni, hogy egy zsidó mozgalom általában nem képez-e veszedelmet. Ha az országos iroda véleményét a tények támogatnák, úgy ennek gyászos következményeit a hazánkban, de különösen a fővárosban 5 év óta kifejtett agitáció folytán már is éreznők. — Nem arról van tehát szó, hogy a cionista eszme helyes-e



vagy sem, nem is arról, hogy helyeselhető-e azok eljárása, a kik kifelé mindig a szabadelvűség trombitáját fújják s zsidó ügyekben, miután érdekeik úgy kívánják, — minden fejlődés elnyomói, — hanem egyesegyedül a zsidóságnak az államhatalommal szemben leendő igazolásáról.

Feleslegesnek tartjuk ezer év történetét felvonultatni és a zsidóság eddigi szerepléséből, a magyar nemzet mindenkori törekvéseinek a megértéséből levezetni azt, hogy a zsidóság eszméi a magyar nemzet felfogásával mennyire megegyeznek, mégis szükségesnek látszik visszapillantást vetni azokra a különösen kiemelkedő momentumokra, a melyek a mellett tanuskodnak, hogy a zsidó nép a maga sajátosságában az állam egységes szervezetét sohasem veszélyeztette. A magyar nemzeti állam előharcosa, Szt. László, a zsidóság beolvasztását annyira feleslegesnek tartja, hogy a házasságot magyar és zsidó között megtiltja, holott a zsidókkal egyforma szokású izmaelitákra ezt kötelezővé teszi s ez utóbbiak megsemmisítése érdekében az életmód leg-egyénibb vonatkozásainak megzavarásától sem riad vissza. Az Árpádok csodálatos egyöntetűséggel, míg bizonyos szokásokat az izmaelitáknál elnyomnak, az ugyanezen szokások szerint élő zsidókat sajátosságaiknak kifejtésében nem gátolják, — lehet-e ennek más az oka, mint hogy az ugyanazon szokások ápolói annyira eltérő eszméknek voltak hordozói, hogy az államhatalom jónak látta az egyiket megtörni, a másiknak ellenben az érvényesülést megengedni. — A későbbi századok korlátoló intézkedései külső befolyás, hatalmi érdekek kényszerítő hatása alatt jöttek létre, s nem a magyar néplélek törvényalkotásai. Ha külföldi hatalmak nem kívánják, nem vétetett volna fel az Arany Bulla 24. cikkébe, hogy a zsidók állami hivatalokat nem viselhetnek és legjobb bizonyítéka ennek az, hogy évszázadokon keresztül e törvény végrehajtva nem volt. A zsidóság mindig érezte, hogy egyedüli támasza, megvédelmezője a magyarság. Az igazságtalanságok könnyetfakasztó láncsorozatában a magyar nemzettől vártunk segítséget. Az országos levéltárban őrzött, a vármegyékhez intézett feliratok sorozata tanúsítja ezt. Lehetségesnek tartja-e valaki, hogy a politikai érettségéről oly korán hires magyar nemzet olyanokat részesített volna védelmében, a kiknek törekvéseivel, felfogásával egyet nem értett? Bármennyire feketitsenek ugyanis be bennünket, zsidókat, felületes ellenfeleink, mégis az objektív bírálónak el kell ismernie, hogy az igazi zsidójellem megközelíti a tökéletességnek azt a reális fogalmát, a melyet az

emberről alkotni szoktunk, innen van az, hogy a zsidót, mint egyént, a kit ismertek, mindig gyámolították, mint ma, úgy ezelőtt is, minden zsidónak voltak magyar barátai, a kik a furcsa, idegenszerű külső alatt rejlő finom emberi szívet az előítéletek félretolásával látták, becsülték és tisztelték. Ezeket az örökönélő eszméket, a melyeknek apáink hordozói és gyakorlói voltak és a melyeket mi is tovább fentartani akarunk, ezeket az eszméket becsülte meg mindig a magyar nemzet, ezért védett, oltalmazott bennünket már akkor, midőn másutt patakokban omlott az üldözött zsidók vére, mert ez eszmék mélységét, igazságát csak az tudja alapjában megérteni, a ki maga is szenved. — Bizunk önmagunkban s a magyar nemzet eddigi politikájában s nem félünk attól, hogy az árulkodóknak a magyar és zsidó közötti baráti viszonyt megzavarni sikerülend.

A messzelátó és igazi kormányzás célja nem lehet az állampolgárok különféleségének a letarolása, hanem ellenkezőleg az egymástól eltérő felfogásoknak és kiválóságoknak a politikai nemzettől alkotott legmagasabb ideál előmozdítása érdekében való mérsékletes, bölcs vezetése és irányítása. Az államférfiúi bölcseségnek ezt a változatlan elvét rakta le Szt. István fiához intézett utasításaiban: »Lám gyenge és töredékeny az egynyelvű és egyerkölcsű ország!« a mit a nagy reformátor ezer évvel ezelőtt irányító elvül jelölt meg és a melyen mai állami létünk hatalmas épülete nyugszik, — azt hisszük, hogy a legmagasabb magyar politika vezetésében még az izraeliták országos közvetítő irodájának »jóakarató« figyelmeztetése után is zsinórmértékül fog szolgálni.

A midőn az országos iroda egy zsidómozgalomról azt állítja, hogy az államra veszedelmes, tulajdonképen maga alatt vágja a fát. Hiába verik a mellüket, hogy ők csak »mózes-vallású gyászmagyarkák«, nem fog józan ember akadni, a ki nekik azt elhiszi, miután a zsidóságnál a vallás és népjelleg egymással elválaszthatatlanul össze van fonódva. Ha azonban a magyarországi hivatalos zsidóság önmagán ezt a viviszekciót végre akarja hajtani, akkor nekik kellene minden erővel támogatni azt a mozgalmat, a mely átfogja a zsidóságból a valláson felül maradó többletet, hogy elmondhassák magukról: »Nézzétek drága hazánk mindenkori kormányai, mi vagyunk a jó gyermekek, mi csak mózes-vallású magyarkák vagyunk, a zsidók kulturális, társadalmi, gazdasági, politikai kérdéseiben magunkat irányadóknak nem érezzük, — az e célból alkotott szervezet tőlünk külön áll«. Az

országos iroda által adott vélemény tehát nemcsak tájékoztatlan-ságot árul el, hanem őszinteség nélkül is szükölködik.

Mindenki nagyon jól tudja — természetesen az országos irodán kívül — hogy a mi agítációnk nem irányul másra, mint egy oly szervezetnek a létesítésére, a mely észszerűen és öntu-datosan irányítja a hazájuk elhagyására kényszerített zsidók érdekében kifejtendő segélyakciót. Valóban nagy haladás, a midőn már a hivatalos zsidóság is információjában odanyilatkozik, hogy tényleg szükséges valahol az üldözött zsidók számára otthont szerezni. Eddig úgy tudtuk, hogy csak az odáig terjedő gondoskodást tudták perzselő hazaszeretetükkel összeegyeztetni, hogy a határig vasuti jegyet adtak a szerencsétleneknek. — A hivatalos zsidóság a bárhol megszerzendő zsidó otthon mellett foglal állást, valószínűleg azon hiszemből, hogy a zsidó népmozgalom ezen árnyalata csak egy darab száraz kenyeret akar a bolygó testvérek szájába tömni, ellenben a zsidóság életelemét képező sajátos szokásokkal, kulturával nem törődik. Nagyon téves ez irányban adott, hivatalos hitelesítéssel ellátott információ. Nem csak azok, a kik Palesztinában szeretnék látni a zsidó otthont, de a kik bárhol a világon azt lehetők tartják, biztosítani akarják nemcsak az exportált zsidóknak, hanem a visszamaradottaknak is zsidó szellemben való szervezését, a zsidóság gazdasági, kulturális érdekeinek ápolását. Az országos iroda valószínűleg ezt gondolja »nemzeti sallagnak«. Mi azt hisszük, a mint végre valahára átlátták, hogy a bevándorlóknak a határig való kitolásával a zsidóságra nézve az ügy még elintézve nincs, úgy rövid időn belül át fogják azt is látni, hogy a gunyosan »nemzeti sallang«-nak nevezett *valami*, az az eszköz, a mely a zsidóság-nak fenmaradását biztosítja. Meglep bennünket, hogy az a szerv, a mely a zsidóságot az államhatalom előtt képviseli, ilyen becs-mérlő hangon mer nyilatkozni arról a fogalomról, a mely a jelen század fejlődésében kétségtelenül irányadó lesz és a melyet ma, mint legbecsesebbet, féltve őriz minden nép. Nem gondolt-e arra az országos iroda, hogy az államhatalomban felkél az aggodalom, hogy eljöhöz az az idő, a mikor ez a kétségtelenül »objektív» informálószer — a magyar nemzetiséget fogja sallagnak tekinteni, a minthogy a rosszul értelmezett socialismus, demokratismus és általános haladás nevében egyes zsidó politikusok elég ügyet-lenséget követtek el már addig is ebben az irányban. — Mi már számtalanszor nyilvánítottuk és az országos iroda vádjával szemben határozottan kijelentjük, hogy olyan értelemben vett nemze-

tiségre, mely e hazában autonomikus jogokat követelne s mely mint ék szorulna a magyar nemzet testébe, — igényt nem tartunk, azonban igenis a mellett, hogy testvéreink sorsán gyökeresen akarunk segíteni, — itt benn hazánkban épen az általános haladás érdekében — a melynek kétségtelen egy része lesz a zsidó haladás is — mint szabad emberek a zsidóság szokásainak fentartása, műveltségének terjesztése érdekében gyakorolni fogjuk azokat a jogokat, a melyeket nekünk törvényeink biztosítanak. A magyarországi zsidóságnak a modern eszméknek megfelelően való vezetése, — a nélkül, hogy ezzel a zsidóságot megsemmisítőnek — az itteni zsidóság szellemi, testi fejlődésének előmozdítása olyan feladat, a mely, bármily gyűlöletes névvel illessék is mai vezető politikusaink — az államra nézve veszélyes nem lehet.

Nem fognak tehát bennünket azzal elrettenteni, hogy nemzetiségi aspirációkat erőltetnek reánk. Mi nyíltan fogjuk ezután is hirdetni, hogy fenn akarjuk tartani, a mi a zsidóságból szép és nemes, tisztelni, gyakorolni s fejleszteni akarjuk szokásainkat, ápolni fogjuk a zsidó vallást, tudományt, művészetet szóval mindazt, a mit kulturának neveznek, — s ha ez nemzetiség, — ugy valóban nincs okunk ez ellen védekezni. De különben is el lehet-e képzelni, olyan zsidó intézményt, a mely nem a zsidóságot erősitené? Vagy talán az országos iroda működése — bármennyire hirdetik is, a zsidóság feloszlásának szükségét — *öntudatlanul* is, nem erősíti-e azt, amit ők maguk »zsidó nemzeti sallang«-nak bélyegeznek? A míg az országos iroda nem fog nyíltan a mellett lándzsát törni, hogy a zsidóságból töröltessék el mindaz, a mi a népjellegre emlékeztet — s ekkor az Egyistenség dogmáján kívül vajmi kevés maradna — mindaddig — ha öntudatlanul is, — a zsidó nép sajátosságainak fentartásához nyújt segédkezet. A zsidóság ügyeit vezető urak ferde helyzetbe sodortak bennünket: az államhatalomnak fölfelé, tele torokkal kiabálják: »Meg fogjuk szüntetni a zsidóságot a leg-rövidebb idő alatt! Csak még ezt a kis rendjelet, nemességet és csekély koncessiót adjatok meg!«... nekünk pedig befelé együgyű fontoskodással panaszkodnak: »Uraim! Hisz magunk közt vagyunk, bevalljuk, hogy mi is jó zsidók vagyunk, azonban fogadják meg jó tanácsunkat, maradjanak csendben, veszélyben forog a zsidóság, láthatják nincs semmi befolyásunk, tekintélyünk!« Ezen köpenyegforgató rendszernek a zsidóság szervezése fog véget vetni. Ha a zsidó népnek lesz egy méltó képvisellete, nem

fog akárki, mert egy nagy gyára van, vagy mert egy előkelő bank zsiros részvényeit vagdossa, a kormány előtt, mint a zsidóság képviselője fellépni és a zsidóság támogatásának bére fejében magának anyagi előnyöket kieszközölhetni.

A zsidóság eddig lekötelezve érezte magát annak a néhány embernek, a kik jelentékeny összegeket adtak jótékony célokra és a közvéleményben megkövesedett hit volt az, hogy ezek nélkül a zsidóság nem boldogulhatna. Szervezetünk már is bebizonyította, hogy az egész népben sokkal több erő van, mint néhány kétes értékű adakozóban, Ámbár az országos iroda gunyolódva informálja a magas kormányt, hogy az oroszországi üldöztetés alkalmával a gyűjtések élén más neveket látott, mint a cionista mozgalomban, — mi, a kik a gyűjtéseket revideáltuk, igenis bizonyosságul szolgálhatunk, hogy az adományok oroszlánrésze nem a »fényes nevek« telt zsebeiből került ki, hanem a nép egyszerű fiaitól. Hogy mi cionisták ez alkalommal is öntudatosan léptünk fel, bizonyítéka hogy a mi kezdeményezésünkre tanácskoztak az összes nagyobb szabású zsidó intézetek az egyöntetű eljárás tekintetében s mi cionisták voltunk azok, a kik az általunk gyűjtött pénzt nem dobtuk a sárba, hanem gondoskodtunk, hogy a szerencsétleneken maradandóan segítsünk, módot nyujtva nekik, hogy jövőjük biztos alapjait ősi hazájukban rakják le. — Bármily kicsinyeknek tartson is bennünket a hivatalos zsidóság, a nép bizalma, a legjobb bizonyítéka annak, hogy többre becsülnek bennünket, mint azokat a hivatásos házasság közvetítőket és sirkőkukacokat, a kik fizetett bérüket azzal akarják kiérdemelni, hogy bennünket ócsárolnak. Az öntudatra ébredt zsidóságot sokkal többre becsüljük, minthogy az élő zsidóság képviselőinek személyét a házasságközvetítő és temetkező közegek vádjai ellenében oltalomba vegyük s csak annyit jegyzünk meg, hogy nem lehet együtt említeni azokat a férfiakat, a kik a zsidósághoz visszatérteket vezetnek, azokkal a közegekkel, kiknek legfőbb tevékenysége a kikeresztelkedetteknek nyilvántartása.

Az országos iroda odavetve megjegyzi, hogy a cionisták által gyűjtött pénzek hova fordítását homály fedi. Ezen aggodalom minden alap nélkül szükölködik. A nemzeti alapnak, a Kolonial banknak törvénytől jóról jóról alapszabályai vannak, a gyűjtött összegek a lapokban közzétételnek, egy központi iroda ügyel arra, hogy a kimutatott összegeket pontosan továbbítsák, s ezen kívül szervezetünk biztosítéka annak, hogy a felhalmozott vagyon

céljainknak megfelelően használtassék fel. — Épen a hivatalos zsidóságnak nincs oka e tekintetben szemrehányást tenni. Csak arra mutatunk rá, hogy az »Alliance Izraélite« pénzét — a melyben pedig tekintélyes összeggel van képviselve a magyarországi zsidóság is — évtizedeken keresztül arra használták, hogy Afrikában a francia kulturát terjesszék. Nos! mi vigyázni fogunk arra, hogy zsidó pénzen csakis zsidó célokat mozdítsanak elő. — Attól is félnek, hogy a zsidó bank részvényeit a magyarországi zsidóság nagyobb összegekben fogja jegyezni. A gazdagoknak tartott magyar zsidóknak nemcsak a Kolonialbankot kellene támogatni, hanem új kereskedelmi vállalatokat alakítani, hogy hazánk számára Palesztina kereskedelmét biztosítsák. A német és angol zsidó nem veri mellét, hogy ilyen vagy olyan hazafi, hanem társaságokat létesít, a melyekkel a keleti kereskedelmet hazájuk számára megszerzik. Nos zsidó fajmagyarok! itt a pálya, itt a tér! Mutassátok meg, hogy jó hazafiak, vagytok, s szerezzétek meg, míg el nem késtek, hazánk számára Palesztina piacát! Rövidlátására és a politikai felfogás teljes hiányára mutat az országos irodának véleménye, mikor ujjangva hirdeti: »Nem adunk pénzt!« Pénzt kell adnunk, hogy kapjunk is!

Sok egyéb fontos kérdésben kell határozott álláspontot a zsidóságnak elfoglalnia, s ez csakis a kellő szervezet útján lehetséges. Így a hivatalos zsidóság csalfán hirdeti, hogy a magyarországi zsidóság teljesen asszimilálódott s ebből a maga számára jogokat és előnyöket vezet le. Ruházatban, nyelvben, szokásokban a lehető simulás még nem jelent beolvadást. Meri-e valaki állítani, hogy a nemesített, bárósított zsidó plutokracia közelebb van a magyarsághoz, mint az ötvenes évek egyszerű zsidói. Az egybeolvadás kacér hirdetése csak eltávolodást eredményezett. A zsidó plutokraciában a magyar társadalom csak kellemetlen versenytársat lát s az állítólagos asszimilálódott magyar zsidó földbirtokosok, bankigazgatók kevesebb megbecsülésben részesülnek, mint valamikor egyszerű, öntudatos s a maguk módja szerint művelt apáik. — A zsidó szellemi középosztályt megbénítja az alaptalan vád, hogy az állami hivatalokat elárasztja, a falusi zsidót a parasztság kiszipolyozójának bélyegzik. Ezen igazságtalan tévedések és rosszindulatúan a nemzet közvéleményébe dobott jelszavak átka alatt senyved a magyarországi zsidóság: Érezzük, hogy mai helyzetünkben akadályai vagyunk minden haladásnak! Ha egyes zsidók valamely mozgalomhoz csatlakoznak, diszkreditálva van még a legszebb ügy is. Ezeken a tarthatatlan

állapotokon csak egy megfelelő organizacio ereje tud segíteni. Őszinte felvilágosítással, önbecsüléssel, mérsékletes magatartással, a zsidóság összeségének oly módon való irányításával, mely a magyar nemzet érdekeit nem sérti, akarjuk helyrehozni azokat a hibákat, melyeket két emberöltőn keresztül elkövettek! — Mi tudjuk, hogy törekvéseink törvénybe nem ütköznek, sőt a törvény minden szava mellettünk tör lándzsát. A törvény világos szavaival és a tények szükségszerű követelményeivel szemben nem hagyjuk magunkat semmitmondó jelszavak által eltántorítani, félrevezetni! A mi szervezetünkben jellemeknek kell megerősödni, a melyek a zsidó nép összes kiválóságaival feldiszítve, az egész elveszett becsületét a maguk kiválóságaival fogják visszaváltani! Becsületünk visszaszerzésére nekünk jogunk van s ha tőlünk ennek eszközeit bárki is megvonja, akkor kétkednünk kell, hogy a huszadik század az emberiség történetében haladást jelent!

Jegyezzük meg jól! Ezméket kigondolni lehet, de nincs oly közület, mely egy mozgalomhoz csatlakoznék, ha a tényleges viszonyok szüksége nem kényszeríti. Ha nincs jogosultsága a zsidóság szervezésének, támogatásban részesülni nem fog, ellenben, ha a nép érdekeinek életadó alapjain nyugszik, — elnyomni nem lehet — nem szabad!

LELTÁROZVA 

2011 DEC 15

